

Supplerende svar (23/5 96)**Justitsministeren (Bjørn Westh):**

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet modtaget en udtalelse fra Rigsadvokaten og fra Statsadvokaten for særlig økonomisk kriminalitet.

Statsadvokaten har bl.a. oplyst følgende:

»Det kan oplyses, at Industriministeriet ved skrivelse af 14. oktober 1991 anmodede Rigsadvokaten om at foretage en undersøgelse med henblik på eventuel tiltalerejsning for overtrædelse af straffeloven i forbindelse med overbelåning af Riis-skibene og »Fortuna Coast« bygget på Svendborg Værft.

Skrivelsen var bl.a. vedlagt Industriministeriets notat af 11. oktober 1991 om overbelåning af Riis-skibene og »Fortuna Coast« samt Kammeradvokatens skrivelser af 14. november 1990 og 21. juni 1991.

Den 21. oktober 1991 blev skrivelsen fra Industriministeriet af 14. oktober 1991 med bilag fremsendt til Statsadvokaten for særlig økonomisk kriminalitet til videre foranstaltning.

Statsadvokaturen skal oplyse, at Industriministeriets notat af 11. oktober 1991 og Kammeradvokatens ovennævnte skrivelser efterfølgende indgik som bilag i straffesagen (Svendborg Værft-sagen) både under sagens behandling i Svendborg Ret som 1. instans og under ankesagens behandling i Østre Landsrets 4. afdeling.

For så vidt angår anklagemyndigheden, kan kendskab til ovennævnte dokumenter, forinden dommen blev afsagt i Svendborg Værft-sagen, således bekræftes.«

Statsadvokaten har endvidere oplyst:

»... at det i spørgsmålet nævnte notat af 23. august 1991 ikke indgår i sagens akter.

Anklagemyndigheden har således ikke forud for domsafsigelsen haft kendskab til dette dokument.«

Rigsadvokaten har henholdt sig til det af Statsadvokaten anførte.

Justitsministeriet kan endvidere oplyse, at ministeriet til brug for besvarelsen af spørgsmålet har foretaget en gennemgang af journalkort m.v. for perioden 1988 til 1993, og de i spørgsmålet omtalte notater og skrivelser ses ikke at være journaliseret på sager i Justitsministeriet.

Det bemærkes, at enkelte dokumenter vedrørende overfinansiering af skibe bygget på Svendborg Værft kan være journaliseret på sager, som ikke i øvrigt vedrører eller i journalen fremtræder som vedrørende sager angående Svendborg Værft.

Man gik herefter til dagsordenens punkt 24, som var:

24) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 132:**Forslag til folketingsbeslutning om ophævelse af beskatningen af internationale videnskabelige hæderspriser.**

Af Niels J. Langkilde (KF) og Bertel Haarder (V) m.fl.

(Fremsat 9/5 96).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling**Skatteministeren (Carsten Koch):**

Det forslag, der skal behandles her, er fremsat af repræsentanter for Det Konservative Folkeparti og Venstre. De foreslår, at det pålægges regeringen at fremsætte lovforslag, som sikrer, at store internationale forskningspriser fritages for beskatning.

Forslagsstillerne vil gennem forslaget sikre, at danske videnskabsfolk, der modtager store udenlandske priser, ikke beskattes af disse, hvis tildelingen sker uden ansøgning af uafhængige institutioner efter indstilling fra den internationale forskerverden.

Forslagsstillerne anfører i bemærkningerne til forslaget, at der ikke er nogen grund til at forskelsbehandle f.eks. en hæderspris som Crafoordprisen, der tildeles inden for videnskabelige områder, som ikke er dækket af Nobelprisen, men er på samme niveau, som uddeles efter samme kriterier og af samme instanser som Nobelprisen.

I bemærkningerne anføres det videre, at Danmark er det eneste nordiske land, der beskatter hæderspriser. Jeg kan hertil bemærke, at hæderspriser som altovervejende hovedregel er skattepligtige. Til og med indkomståret 1995 skete beskatningen efter bestemmelserne om beskatning af særlig indkomst. Fra indeværende indkomstår skal beskatningen ske efter ligningslovens § 7 O, således at kun 85 pct. af det af en hæderspris, der overstiger 10.200 kr., medregnes til den skattepligtige personlige indkomst.

Der er således allerede tale om en lempeligere beskatning af hæderspriser i forhold til almindelig skattepligtig indkomst.

Den eneste undtagelse fra reglen om, at hæderspriser er skattepligtige, findes i ligningslovens § 7, litra v. Efter den fritages hæderspriser udbetalt i henhold til Nobelstiftelsens Grundstadgar og Nordisk Råds Litteratur- og Musikpris for beskatning.

De to nævnte skattefritagelsesmuligheder var konkret begrundede. Nobelprisen blev med virkning fra 1975 skattefritaget på grund af den særlige internationale anerkendelse, der ligger i tildelingen af denne pris i forhold til andre priser.

Tidligere var det sådan, at hæderspriser var skattefri. Blandt andet som følge heraf skete der imidlertid det, at der fremkom en række nye priser, som nærmest kunne betragtes som reklame for de pågældende prisuddelere. På grund af at skattefriheden således kom mere eller mindre kommercielle priser til gode, valgte man i 1967 at indføre de nuværende regler, hvorefter hæderspriser m.v. er skattepligtige. Kun hædersgaver af indsamlede midler er fortsat skattefri.

Såfremt skattefritagelsen i ligningslovens § 7, litra v, skulle udvides til at gælde visse nærmere angivne priser, ville man skulle foretage en vurdering af, hvilke priser man fortsat ønsker beskattet, og hvilke priser man ikke ønsker beskattet.

Som det gælder for visse danske priser, kan en hæderspris være til såvel fri afbenyttelse som øremærket til forskning, ligesom den beløbsmæssigt kan være opdelt med én del til forskning og én del til privat forbrug. Dette vil ikke gøre det nemmere at bedømme rimeligheden af en skattefritagelse i forhold til beskattede priser m.v. Det vil ikke være muligt i lovgivningen på tilfredsstillende måde at udtømme og opregne de skattefri priser. Der eksisterer et utal af såvel danske som udenlandske priser, og der opstår løbende nye priser.

Jeg mener, at en skattefritagelse af priser f.eks. ud fra et kriterium om, at prisen ikke beskattes i det land, hvorfra den udbetales, vil være et urimeligt kriterium over for de mange modtagere af skattepligtige priser fra andre lande. Tilsvarende vil der opstå problemer i tilfælde, hvor et givet land ikke fuldt ud fritager prisen for beskatning.

De konkret begrundede skattefritagelser i ligningslovens § 7, litra v, betyder, at der løbende fremsættes ønsker om, at tilsvarende eller andre priser fritages. Det er hævet over enhver tvivl, at imødekommelse af sådanne ønsker vil have en

kraftigt afsmittende effekt og gøre afgrænsningen endnu vanskeligere. Det er et klassisk problem inden for skatteretten.

Det kan således forventes, at skattefritagelse af f.eks. Nobellignende priser inden for videnskab og kunst vil medføre et øget pres for at få andre priser omfattet af skattefritagelsen.

Det må forudses, at en udvidelse af skattefritagelsesbestemmelsen på længere sigt vil betyde en ophævelse af princippet om, at hæderspriser m.v. som hovedregel er skattepligtige med de afgrænsningsproblemer, det vil give, og med den risiko for afsmitning, det vil have, til andre hæderspriser.

Når man ser på hele problemstillingen vedrørende beskatning af hædersgaver, synes jeg, at man samtidig bør holde sig for øje, at prismodtageren qua sit arbejde modtager løn for det videnskabelige forskningsarbejde, som prisen tildeles på grundlag af.

På baggrund af det anførte må jeg derfor på regeringens vegne sige, at regeringen ikke kan støtte det fremsatte beslutningsforslag.

Anna-Marie Hansen (S):

Sigtet med beslutningsforslag nr. B 132, fremsat af Det Konservative Folkeparti og Venstre, er, at store internationale forskningspriser fritages for beskatning. I beslutningsforslaget fremføres en række argumenter for blandt andet at undtage Crafoordprisen for beskatning. Denne pris blev indstiftet for at dække videnskabelige områder, som ikke indgår i de videnskabelige områder, der kan tildeles Nobelprisen.

Nobelprisen og Nordisk Råds Litteratur- og Musikpris er de eneste hædersgaver, der i dag er undtaget fra den skattepligtige indkomst, jf. ligningslovens § 7, litra v. I beslutningsforslaget anføres, at Crafoordprisen uddeles efter de samme kriterier og af samme instanser som Nobelprisen. Desuden mener forslagsstillerne, at det ikke er muligt at begrunde forskelsbehandlingen af Nobelprisen og Crafoordprisen.

Umiddelbart forekommer argumenterne for skattefritagelse af de omtalte hæderspriser som rimelige. Jeg synes i øvrigt, at skattefritagelsen af de to omtalte hæderspriser kan virke lidt tilfældig. Men uanset alle argumenter for de to nævnte skattefritagelser, som skulle bygge på en konkret begrundelse, så støder vi ind i det generelle princip om, at al indkomst er skattepligtig. Men lad det nu ligge lige nu.

Ved nærmere gennemsyn og gennemtænkning støder forslaget om en udvidelse af skatte-

fritagelse af hæderspriser imod princippet om, at hæderspriser som hovedregel er skattepligtige.

Desuden har vi jo mindre gode erfaringer med hensyn til en generel skattefritagelse af hæderspriser. Jeg tænker her på, hvorledes der som følge af tidligere skattefritagelse af hæderspriser opstod en række nye priser, hvor grundprincipperne for ikkebeskatning af hæderspriser gik tabt. Dette var også grunden til, at man igen indførte princippet om, at hæderspriser skulle være skattepligtige.

I Socialdemokratiet ønsker vi ikke at lukke op for gentagelser af disse, ja, lad mig kalde det bivirkninger som f.eks. reklamespekulation for prisuddelere. Vi mener desuden, at en skattefritagelsesbestemmelse kan give et skred, der på længere sigt kan betyde en total ophævelse af princippet om, at hæderspriser er skattepligtige.

Vi mener desuden, at en imødekommelse af at fritage flere tilsvarende priser end Nobelprisen og Nordisk Råds Litteratur- og Musikpris vil medføre store afgrænsningsproblemer. Ved at fritage Nobel-lignende priser inden for videnskab og kunst ser vi også en risiko for, at der vil komme et stærkt pres for at få andre priser omfattet af skattefritagelsen. Kort sagt: Hver gang der sker et skred, kommer der nye afgrænsningsproblemer med en glidebaneeffekt til følge, og det ønsker vi ikke.

Lad mig også minde om, at der for indkomståret 1996, ganske som skatteministeren fortalte, er indført en ændring, der betyder, at beskatning af hæderspriser sker efter ligningslovens § 7, litra v, en ændring, som betyder, at det kun er 85 pct. af summen af legater og hæderspriser m.v., der overstiger grundbeløbet på 10.200 kr. i 1996-priser, der medregnes i den skattepligtige indkomst.

I Socialdemokratiet mener vi ikke, at der er baggrund for skattefritagelse af flere hæderspriser, hvorfor vi ikke kan støtte beslutningsforslag nr. B 132.

Og da SF's ordfører, hr. Jes Lunde, ikke kan være til stede, har jeg lovet at meddele, at SF er enig i Socialdemokratiets afvisning af beslutningsforslaget på baggrund af de nævnte argumenter imod at fritage internationale forskningspriser for beskatning.

Poul Brix (V):

Når Venstre har fremsat dette beslutningsforslag om ophævelse af beskatning af store internationale hæderspriser sammen med Det Kon-

servative Folkeparti, er det med baggrund i den samme politiske holdning, som er gældende og lovfæstet omkring Nobelprisen, som siger, at danskere, der modtager Nobelprisen, ikke skal svare skat af denne hæderspris.

Selv om Nobelprisen er den mest kendte og nok også den mest attråværdige internationale hæderspris, er den ikke den eneste – vi kan nævne Crafoordprisen, som en dansk professor på Niels Bohr Institutet for nylig har modtaget – men den sidstnævnte skal der svares skat af, hvilket Venstre finder både urimeligt og svært at begrunde.

Store internationale hæderspriser hænger ikke på træerne og kan derfor ikke misbruges. De kan ikke misbruges som en smart måde at unddrage sig skat på, men de kan misbruges som skatteobjekt, dels fordi de skattekroner, de kan kaste af sig, intet betyder i statshusholdningen, dels fordi det virker som malurt i bægeret, fordi det da virker, som om Danmark ikke vil anerkende, at en af vore egne er hæderværdig. Med andre ord er det den danske jantelov, der stikker hovedet frem. Vi danskere skal vriste os ud af jantelovens klør, så vi kan dét, og vi kan dét.

Se blot på, hvilken glæde og naturlig stolthed vi kunne fremvise, da vores fodboldlandshold kom hjem som europamestre! Se, hvilken naturlig stolthed vi føler ved at tænke på Jørn Utzons operahus i Sydney! Eller tænk på vores glæde over vores kongelige ballet! Hvorfor skal så en forsker i Danmark kun hædres, når det drejer sig om Nobelprisen, når nu andre lande vil give en anden hæderspris til danskeren?

Hvad gør vores naboer? Ja, det er nævnt just før fra talerstolen. Vi er det eneste land i Norden, som beskatter international hæder. Vi skal ikke glemme, at forskere, der modtager de store internationale hæderspriser, er internationale i deres job og i deres omgangskreds.

Forskning i dag bygger på internationale kontakter og internationalt samarbejde. Det er derfor heller ikke ligegyldigt, hvilket ry dansk forskningsmiljø har i udlandet, hvis vi vil tiltrække os udenlandske forskere eller holde på de dygtige, vi har. Og her er det ikke uvæsentligt, hvilken attitude det danske politiske system og hermed Danmark fremviser. Forskere søger naturligvis derhen, hvor de finder et inspirerende og kreativt forskningsmiljø.

Men et sådant miljø præges også af holdningen til forskningen i den enkelte nation. Det præges indirekte, hvis man går i små sko og

beskatter hæder. Det præges, hvis janteloven råder. Det er nedbrydende for sindet og for kreativ tænkning og produktion. Vi skal nemlig ej heller glemme, at banebrydende forskning tit er kimen til ny produktivitet og dermed øget beskæftigelse, som kommer alle nationens borgere til gode.

Vi taler for tiden meget om, at Danmark efter jerntæppets fald og åbningen af Baltikum til en samlet region giver nye udfordringer på internationalt plan. Danmark ligger centralt placeret på et sted, hvor trådene samles i handel, kommunikation og i det hele taget internationale relationer. Med andre ord skal Danmark være mere åbent og udadvendt. Med dette beslutningsforslag kan der tages endnu et skridt i retning af dansk åbenhed og et skridt væk fra jantelov og dansk mindreværdsfølelse.

Med disse begrundelser skal jeg på Venstres vegne anbefale beslutningsforslaget, og bliver det vedtaget, så er det et tegn på, at vi tør vise glæde og naturlig stolthed over, at Danmark har hæderværdige forskere.

Lene Espersen (KF):

Da vort partis ordfører, fru Gitte Seeberg, ikke kan være til stede, skal jeg fremføre følgende:

Dette beslutningsforslag er fremsat med henblik på at sikre, at danske mænd og kvinder, der modtager internationale videnskabelige hæderspriser, i lighed med, hvad der gælder for Nobelprisen og Nordisk Råds Litteraturpris, ikke beskattes.

Jeg synes, det er værd at understrege, at Det Konservative Folkeparti lægger vægt på, at forskning i Danmark har de bedst mulige betingelser. Derfor har vi også tidligere plæderet for 125 pct. fradrag for forskningsudgifter, et forslag, som nu er en realitet.

Det Konservative Folkeparti ønsker med forslaget at påskønne de danske videnskabsmænd, der udfører et stort stykke arbejde, arbejde, der ofte strækker sig over langvarige perioder og med en særlig arbejdsindsats som følge.

Forslaget er alene begrænset til internationale forskningspriser og vil således ikke kunne medføre skattefritagelse for tilfældige priser. Det at modtage en videnskabelig hæderspris er noget helt særligt. Dette anerkendes også i vores nordiske nabolande, Sverige, Island og Norge samt for privatpersoner i Finland. Det vil derfor også være naturligt, om vi fra dansk side tilslutter os samme tankegange.

Som det fremgår, er de eneste priser, der i dag er skattefrie, Nordisk Råds Litteratur- og Musikpris og Nobelprisen. Andre priser under Nordisk Råd er skattepligtige, eksempelvis Miljø- og Naturprisen. Internationalt set er der ingen tvivl om, at denne pris også burde være skattefritaget i lighed med Musikprisen.

I beslutningsforslaget henvises bl.a. til Crafoordprisen, som Danmark kan være stolt af blev tildelt en dansker sidste år. Imidlertid gik prisen overvejende til det danske skattevæsen, så modtageren af prisen – ud over æren selvfølgelig – ikke fik noget større økonomisk udbytte af prisen. Det er svært at se, hvorfor Crafoordprisen ikke skulle være skattefritaget i lighed med Nobelprisen.

Forslaget er ikke noget dyrt forslag. Betingelsen er nemlig, at der mellem fagfolk er tale om en internationalt anerkendt pris. Dem modtager danske videnskabsmænd og -kvinder ikke mange af, og der er derfor ikke noget økonomisk eller skattemæssigt incitament til at gå imod forslaget.

Det Konservative Folkeparti kan derfor varmt støtte beslutningsforslaget.

Elisabeth Arnold (RV):

For 3650 år siden eksploderede en vulkan i Middelhavet. En lille græsk ø gik nærmest under, og en blomstrende kultur blev ødelagt. Blomstrende kulturer på omliggende græske øer blev tilsvarende ødelagt.

Store mængder aske, pollen, støv, plantespore og forkullede dyrerester gik op i en stor sky, som i meget lang tid hang over hele den nordlige halvkugle, formærkede solen og ændrede klimaet. Og efterhånden som tiden gik, dryssede alle disse partikler: aske, pollen, støv og sporer ned overalt, efterhånden som tyngdekraften fik dem til at falde ned. De faldt bl.a. også ned på den grønlandske indlandsis.

3620 år senere opdagede den danske forsker Willi Dansgaard, hvilken enestående oplysningskilde den grønlandske indlandsis var. Han fandt ud af, at man ved at bruge borekerner fra den tykke is kunne datere begivenheder, kunne fortælle om klimatiske ændringer, ændringer i flora, ændringer i fauna, naturkatastrofer, deres konsekvenser, konsekvensernes varighed, ændringer i kuldiioxidindholdet i den omgivende luft, utrolig mange spændende oplysninger om vores fortid.

Tror forslagsstillerne virkelig, at den unge, dynamiske, begavede danske forsker sad og

tænkte på, om den hæderspris, han ville modtage om 30 år, var skattefri eller ej? Nej, det gjorde han overhovedet ikke. Han fortsatte sin forskning, fordi det, han lavede, var dødspændende.

Han fik international anerkendelse. Han blev medlem af diverse videnskabelige selskaber over hele verden. Han fik masser af priser og masser af professorater, masser af tilbud om at komme rundt omkring i verden og forelæse om sin videnskab.

Det, at hæderspriser i Danmark er skattebelagt, betyder intet som helst for forskningens kvalitet, intet for forskningens vilkår. Det er hæderen, der tæller. Det er den internationale hæder, der tæller. Det er ikke, om pengene er skattefri eller ej.

Forslagsstillerne skriver i forslaget, at det ikke er fremmende for dansk forskning eller for lysten til at uddele hæderspriser, at prisen i hovedsagen går til det danske skattevæsen. Det har intet med det at gøre. Hæderspriserne uddeles på grundlag af kollegers anerkendelse - kolleger, som kan påskønne den videnskab, der bliver udført. Den bliver uddelt på grundlag af deres påskønnelse af en kollegas fremragende arbejde og ikke noget som helst andet.

Op fremmende for dansk forskning? Det er ikke noget, man sidder og har for øje, når man forsker, at nu kommer der en hæderspris, som måske er skattebelagt. Det betyder intet. I øvrigt gives disse priser ofte til personer, som er meget veletablerede forskere, som har forsket i årevis, i årtier, og som ikke på noget tidspunkt har drømt om at stræbe mod de pågældende priser, for det kan man slet ikke. Man sidder da ikke som ung forsker og siger: Jeg går efter Nobelprisen, for den er skattefri, den anden den gider jeg ikke have, for den skal jeg betale skat af.

Nej, det her forslag, er, mener jeg, malplaceret. Det er uden betydning for forskningen, det har kun interesse for at få noget omtale. Derfor kan Det Radikale Venstre ikke støtte det. Vi er meget stolte af, at vi har forskere som Willi Dansgaard i Danmark, men at ændre skattelovgivning på grund af én person, det vil vi altså ikke.

Kim Behnke (FP):

Når man rejser rundt i den store verden, så er noget af det, man oftest bliver spurgt om: Hvordan kan I danskere dog holde ud at leve under så høje skatter? Hvordan kan det danske beskatningsgrundlag overhovedet være til stede? Hvorfor flygter danskerne ikke bort fra det tunge danske skatteåg?

Og så fortæller man jo gladelig, at til gengæld for, at vi betaler de her skatter, modtager vi jo en lang række forskellige offentlige tilbud i Danmark; men selv ikke med en gennemgang af dem er det muligt at overbevise folk om, at den måde, vi har indrettet os på i Danmark, er særlig fornuftig.

Der er ingen andre steder, hvor man med den nidkærhed og den fine kam skraber hen over befolkningen, finder hver en krone, der måtte ligge i hjørnet af en bukselomme, og sørger for, at den beskattes, koste hvad det vil, også selv om der skal ansættes nok så mange embedsfolk til at administrere, og selv om man i nogle tilfælde har større udgifter ved at opkræve skatterne end det provenu, der kan komme ind.

For de hæderspriser, som bliver uddelt i Danmark, gælder det selvfølgelig, at prisen er afmålt efter, at man godt ved, der efterfølgende skal betales indkomstskat - ofte den højeste marginalskat, for de personer, der modtager hæderspriserne, har jo da heldigvis som oftest i forvejen en fornuftig indkomst, og derfor vil hædersprisen blive beskattet ganske kraftigt.

Så man kan sige, at i Danmark er der den nødvendige balance, at man afpasser ydelser efter, at de også skal beskattes, og så ser på, hvad vedkommende netto får på bundlinjen. Det er præcis, som når man går til overenskomstforhandlinger og stiller lønkrav: så tænker man ikke så meget på bruttolønnen, man tænker mere på nettolønnen.

Det hensyn kan vi ikke forvente bliver taget ude i den store verden. Vi kan ikke forvente, at man dér sidder og tænker på, at den danske forsker, man ønsker at hædre, i den sidste ende stort set ingenting får ud af det. Man afpasser beløbene efter den målestok, der er internationalt kendt, nemlig at den slags hædersbevisninger de fleste steder bliver betragtet som det, de er, nemlig en hædersbevisning til personen og ikke et bidrag til det pågældende lands nationaløkonomi og skatteindtægter.

Det er derfor efter Fremskridtspartiets opfattelse helt naturligt, at man får fjernet denne beskatning, særlig i betragtning af, at der jo for to hædersprisers vedkommende allerede i dag er tale om skattefrihed. Nøjagtig de samme argumenter, som har været gjort gældende i forbindelse med at fritage f.eks. Nobelprisen for beskatning, bør selvfølgelig være gældende for alle de øvrige internationalt anerkendte priser.

Og da det jo ingenlunde har nogen provenumæssige konsekvenser, da det ikke bevirker

skred i regeringens samlede budgetter ud over de skred, regeringen selv har afstedkommet, kan det i hvert fald ikke være det, der er argumentet.

Det eneste argument, jeg kan forstå man har i regeringen, er altså smålighed, nidkærhed, ønsket om, at den tætte kam også skal fange de her penge.

Fremskridtspartiet kan derfor indstille beslutningsforslaget til vedtagelse, og vi glæder os til den dag, hvor vi har fået så meget fornuft og rummelighed i dansk skattelovgivning, at de hæderspriser, danske forskere modtager, selvfølgelig er skattefrie.

Frank Aaen (EL):

Jeg kan sagtens følge forslagsstillernes påpegningsaf, at det er meget svært at argumentere for, at nogle priser er skattefrie, og nogle ikke er det, og derfor vil det være vores anbefaling, at dette oplagte problem løses ved, at alle priser bliver beskattet.

Enhedslisten har den grundlæggende opfattelse, at indkomster skal være skattepligtige, og vi mener, at arbejdsfri indtægter skal beskattes mindst lige så hårdt som arbejdsindtægter. Og vi er i øvrigt helt imod den tankegang, der ligger bag, at penge fra velbjærgede til velbjærgede skal beskattes særlig lempeligt. Det kan vi slet ikke se nogen begrundelse for.

Vi er sådan set enige i, at skattetrykket er for højt. Der bruges på mange måder unødige penge i det her samfund. Vi vil gerne have skatte trykket ned; men det er sådan set ikke de mest velbjærgede, der står først i køen til at få en skattesenkning.

Jeg vil sige til afslutning, at logisk nok ud fra argumentationen burde skatteministeren vel i næste samling komme med et forslag om, at alle hæderspriser er skattepligtige på lige fod.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Ordføreren for forslagsstillerne, hr. Niels J. Langkilde.

Niels J. Langkilde (KF):

Jeg skal sige tak til de enkelte ordførere for deres bemærkninger, og jeg skal først kommentere ministerens indlæg.

Det var jo ikke opmuntrende snak, der kom derfra, og jeg synes heller ikke, at der var tale om logik og stringens i argumentationen. Jeg ved godt, at det er meget svært i skattelovgivningen, så det skal jeg ikke klandre den sidden-

de skatteminister for; men der er jo rent faktisk i øjeblikket en grundlæggende ulighed i skattelovgivningen på dette område.

Der er ulighed, når vi ser på, hvad der er forskellen på Litteraturprisen og Natur- og Miljøprisen. Hvorfor er den, når Nordisk Råd tildeler den ene pris, skattefri, mens den, når det er den anden, er skattebelagt? Det er dog uforståeligt for almindelige mennesker, at vi skal vurdere dem, der er naturvidenskabsmænd, så langt lavere end dem, der sidder og forfatter. Det kan jeg altså ikke forstå på nogen måde; det må jeg tilstå.

Den anden ulighed, der er i systemet, er jo det spørgsmål, vi har omkring uddelingen af Crafoordprisen. Den er helt parallel med Nobelprisen. Det er de samme, der overrækker den, de samme kriterier osv., helt tilsvarende. Men nej, for der står ikke Nobel på prisen! Fordi de dér fem bogstaver mangler – N-O-B-E-L – så er den ene skattefri og den anden skattebelagt. Det er uforståeligt for menigmand.

Hvis vi havde mange af den slags sager, der berørte almindelige mennesker, så ville folk blive ophidsede. De ville selvfølgelig ikke kunne forstå, hvorfor det hang sådan sammen.

Så er der det andet, der bliver sagt: Når der er blevet givet løn for det, der bliver belønnet, så er det et mindre problem. Må jeg gøre opmærksom på, at meget af det arbejde, der er udført for at få Natur- og Miljøprisen eller Fredsprisen, er der aldrig nogen sinde betalt løn for. Jeg tror heller ikke, ret mange af de prismodtagere, der f.eks. har fået en Nobelpris, har kunnet klare deres Nobelprisarbejde inden for en 8-timers-arbejdsdag eller en 40-timers-arbejdsuge eller noget i den retning. Det kræver langt, langt mere at nå dertil. Så det argument med lønnen køber jeg bestemt ikke.

Så siger man som et fjerde argument: Jamen så er der fare for, at alle mulige folk kommer og donerer priser på den her måde. Det var dog dejligt! Tænk, hvis der var mange som Nobel, der i stedet for at give pengene videre til familien, så de kunne leve i sus og dus og palmer, og jeg ved ikke hvad, sagde: Det er vigtigt for eftertiden. Jeg har tjent en masse penge her, og jeg har en forpligtelse til, at de folk, der vil arbejde intenst på at gøre denne verden bedre, smukke-re, eller hvad de vil, kan få en belønning, en belønning til dem, der virkelig lægger sig i selen, og for hvem der er noget, der lykkes. Det synes jeg er en smuk og en ædel handling frem for at tænke egoistisk: Det er bare mine børn

eller mine allernærmeste, der skal have glæde af den store formue, jeg har arbejdet mig til.

Jeg kan forstå på den socialdemokratiske ordfører, fru Anna-Marie Hansen's udmærkede indlæg, at hun sådan set godt kunne se, at det ikke var sådan det helt logiske, sammenhængende system, vi havde, og hatten af for det.

Det får mig så også til at tænke på: Hvorfor var det egentlig, vi fik skattefritagelsen for Litteraturprisen? Jeg ved ikke, om det er en anekdote, men så må nogen jo modsige mig. Jeg har hørt, at det var sådan, at Villy Sørensen gik op til Anker Jørgensen og sagde: Ved I hvad, den modtager jeg altså ikke. Jeg vil simpelt hen ikke modtage den pris og så gå ned og aflevere det meste i skat bagefter. Jeg melder fra. Så sagde Anker Jørgensen: O.k., jeg kan godt se, at så må vi lave en undtagelse dér.

Sådan virker det altså på nogle, og det har også været et svar til fru Elisabeth Arnold. Det er lidt af en fornærmelse på mange måder at få en sådan behandling af et skattesystem for et langt, slidsomt arbejde, og Villy Sørensen har aldrig nærmet sig dem, som nogle herinde betegner som velbjærgede, eller nogle af dem, der virkelig har haft sul på kroppen, og i hvert fald slet ikke dengang han fik prisen.

Det er jo tilfældet mange gange, at det ikke er folk, der har en velfungerende privatøkonomi. De har brugt af deres sparepenge for at få købt forskningsudstyr og for at tage den rejse, der var nødvendig for deres forskning, for at den blev gennemført, og som ingen andre ville finansiere. Det er jo mange gange tilfældet. Det er folk, der ikke har salt til et æg, som man så også lige vil hugge det sidste fra. Men der findes da også velhavende forskere, og det er helt i orden, det er godt, at der også findes den slags.

Jeg synes, som Venstres ordfører sagde meget rammende, at det her smager af jantelov. Det smager af, at vi ikke kan få klemt folk langt nok ned, og det er måske psykologisk noget af det mest farlige i vores samfund. Det skal ikke kun være dem, der kan yde store idrætspræstationer, f.eks. kan vinde EM i fodbold eller en stor bodybuilder eller en meget smart Miss Danmark, der er noget, som kan vinde berømmelse og ære. Der må også godt være lidt til dem, der arbejder lidt mere med hjernen og arbejder lidt mere uselvisk. Det må der gerne være.

Videre vil jeg sige til fru Arnold, der havde en meget flot indledning, som afslutningen så ikke helt levede op til, om det med, at det ikke betyder noget med Nobelprisen: Nu ved jeg ikke,

hvor meget fru Arnold har været rundt på universiteter. Jeg har haft fornøjelsen af at have været rundt, og dér spørger man: Nå, det universitet, du kommer fra, hvor mange Nobelpriser har I egentlig fået? Nå ja, på Odense Universitet er det jo ikke sådan det, vi samler på i øjeblikket.

Det er noget af det første, man bliver spurgt om, også unge kandidater, når man kommer rundt i verden. De er optaget af det. De vil gerne vide, hvor der er nogle, der har gjort noget ypperligt, præsteret noget, for dér vil de måske gerne hen og læse nogle år. Og derfor er det selvfølgelig vigtigt også i den akademiske verden, at vi ikke tager alle former for belønning væk fra folk og sætter alle ned i små sko og store skatteprocenter.

Jeg vil så også sige, at det jo ikke er et forslag, som vi mener kan redde dansk forskning. Det er der ikke nogen af os der har påstået. Der er fra Venstre og De Konservative også andre forslag; vi har f.eks. haft den fornøjelse i en periode at have et 125 pct.s fradrag for forskning, der også skulle sætte noget i gang. Det er da en masse små ting, der skal til.

Det her er en lille brik, og vi giver det ikke udseende af andet, men det er en brik. Vi bør ofre noget. Dermed vil vi kunne gøre noget for dansk forskning. Vi vil gøre noget for, at flere har lyst til at bosætte sig her, for det er, alt andet lige, noget af det, der bliver indregnet sammen med mange andre elementer i en samlet vurdering af: Vil man lægge nogle arbejdsår i det danske? Vil man lægge dem i Skotland? Vil man lægge dem i USA? Dér vurderer man skatteprocenten i al almindelighed, man vurderer så mange ting, og der gælder det om at fremstå som et så spændende land som overhovedet muligt.

Enhedslisten er måske dem, der kunne levere logikken i dag ved at sige: Vi beskatter simpelt hen det hele. Vi skal skære alle hårdt ned. Det må man jo på sin vis tage hatten af for. Selv om jeg er vildt uenig i synspunktet, så er der dog sammenhæng i det. Jeg skal derfor ikke ofre mere på det.

Men det, jeg så vil sige til afslutning, er, at hvis vi skal have en bedre verden, så gælder det om, at vi selv opfører os ordentligt, men det gælder altså også om, at de mennesker, som prøver gennem forskning at bidrage til det, ikke bliver sat ned i anden række som en slags andenklassens mennesker. De skal have nogle belønninger, de skal have motivationer af for-

skellig art, sådan at vi får mange, der har lyst til at gå ind i de naturvidenskabelige områder.

Det har vi haft lange debatter om herinde: at netop på det naturvidenskabelige område har der været mangler. Der har ikke været nok, der har søgt de områder. Det kunne vi også være med til at rette op på denne her måde ved at være med til at give noget status til det område.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg vil godt sige til den konservative ordfører, at jeg i min ordførertale ikke på noget tidspunkt omtalte personer, som skulle have været specielt velbærgede. Det har jeg overhovedet ikke blandet ind i det. Det var en anden ordfører, der gjorde det, så det vil jeg ikke have mig påduttet.

Jeg talte om de personers engagement i det arbejde, de udførte, og at det var det, der drev dem, og ikke, om der var en eventuel gevinst om 30 år – skattefri eller ikke skattefri – der lokkede. Jeg talte ikke om, hvorvidt de var velbærgede.

Og så vil jeg godt sige om beskrivelsen af antallet af Nobelpriser pr. universitet: Jeg kan ikke forstå, at hr. Langkilde virkelig for alvor tror, at det skulle skaffe flere Nobelpriser til universitetet, at man gjorde dem skattefri, at man ændrede på skatteforholdene. Det gør man altså ikke.

Hvis man spørger Københavns Universitet, hvor mange Nobelpriser de har, så er det ganske mange. Det hænger sammen med, at det er et gammelt universitet, Danmarks ældste, og det har nogle traditioner, nogle virksomhedskulturer, på bestemte områder, som gør, at de har et forskningsmiljø, som er utrolig frugtbar. Det er ikke noget, man bygger op ved at lave skattefrihed for hæderspriser. Det er ikke sådan, man gør det. Det gør man ved nogle langsigtede, seje, solide bevillinger til de forskningsmiljøer, der findes i Danmark. Det har intet med skattepolitik at gøre, det har med forskningspolitik at gøre.

Til allersidst vil jeg så sige til hr. Langkilde, at selvfølgelig har fru Anna-Marie Hansen da ret i, at det tilsyneladende er fuldstændig tilfældigt, om de to priser inden for Nordisk Råd er skattefri, og nogle andre ikke er det.

Men det er klart, at hvis der kan skaffes flertal herinde, 90 mandater, for et eller andet forslag, så kan det jo gennemføres, og derved bliver det lov, så man kan sige, at det er tilfældigt, hvilke strømninger der betyder, at man ændrer loven foranlediget af et eller andet tilfælde.

Jeg synes, det er rimeligt at anlægge de synspunkter, som skatteministeren gjorde. Vi har haft disse regler fra 1967. Mig bekendt har der ikke været nogen ønsker om at ændre dem siden da – heller ikke da De Konservative og Venstre havde et regeringsflertal herinde.

Frank Aaen (EL):

Jeg skal bare gøre opmærksom på en argumentationsform, som meget hyppigt anvendes af Venstre og De Konservative, nemlig den form, der hedder, at man skubber nogle helt andre foran sig for at opnå et andet mål.

I dette tilfælde får vi et langt foredrag om den unge forsker, der selv må finansiere sin rejse for at få et gennembrud i forskningen. Er det noget argument for at skattefritage en, to, tre forskere, der for længst har fået deres gennembrud, som for længst er blevet hædret af samfundet, og som ikke har nogen problemer? Måske er de ikke særlig rige, det skal gerne medgives – selv om det nok oftest er tilfældet – men det er altså ikke lige præcis dem, der finansierer en rejse af deres egne lomme penge.

Det er helt i samme stil, når vi diskuterer iværksættere herinde. Der holdes taler, så man er lige ved at få tårer i øjnene – og jeg er sådan set enig i, at vi skal hjælpe iværksætterne med at komme i gang – men hvad er så Venstres og Konservatives forslag hver gang? Det er skattelettelse, som først og fremmest kommer det velbærgede erhvervsliv til gode, dem, der for længst er slået igennem og begyndt at tjene penge. Det er dem, der får skattelettelsen.

Jeg synes, det er en meget betænkelig måde at argumentere på ved på den måde ved at skubbe nogen foran sig, som de fleste af os sådan set har sympati for og gerne vil støtte, for at opnå et helt andet formål.

Niels J. Langkilde (KF):

Først til fru Arnold: Jeg beklager, at jeg har blandet det sammen og sagt noget om de velbærgede i forbindelse med hendes indlæg. Det er ikke det, jeg erindrer indlægget som. Men jeg erindrer det som et, der mente – og det mener jeg også det gav udtryk for – at det ikke havde nogen indflydelse på unge forskere, på, om man var motiveret eller ej, om der var skattefrihed eller ej.

Jeg synes, Enhedslisten efterfølgende leverede netop modargumentet. Det, man sagde, var, at man ikke kunne sige, at det, at nogen ofrede noget på det, fordi de ikke kunne få penge til

studierejsen på anden måde end ved at tage dem af egen lomme, var et argument for forslaget. Det, der mange gange gør, at man når noget ekstraordinært, er jo netop, at man sætter en hel masse andet til side for at nå det, koncentrerer kræfterne på det ene punkt og derfor når til det specielle resultat.

Nu har man som forsker i Danmark ingen konjunkturudligningsordning, hvorefter man kan sige, at man får fradrag for det, der kan modregnes siden hen.

Jeg vil gerne understrege – også set i lyset af fru Elisabeth Arnolds indlæg – at det virker som en besked en brik i et større spil. Det er ikke noget, der løser alle problemer, men det er en besked en brik med en god signalværdi, og derfor synes jeg, vi skal gå videre ad den vej.

Jeg mener, der var en åbning i det, jeg hørte fru Elisabeth Arnold sige, nemlig at de samme 90 mandater måske kunne finde ud af at ændre et eller andet. Er det forstået rigtigt? Nu hørte jeg meget dårligt, hvad fru Elisabeth Arnold sagde, hun stod dårligt i forhold til mikrofonen, og jeg har dårlig hørelse, så resultatet blev ikke så godt – men forstod jeg det rigtigt: Hvis vi kommer med et konkret forslag om, at Natur- og Miljøprisen skal sidestilles med de øvrige priser under Nordisk Råd, vil Det Radikale Venstre så se positivt på det og være med til at arbejde for det? Jeg kunne stille det samme spørgsmål til skatteministeren.

I øvrigt kunne vi også – i betragtning af den helt konkrete uretfærdighed, der er blevet afsløret med hensyn til Crafoordprisen, der er en parallel til Nobelprisen – reducere forslaget til kun at omfatte den, for så får vi dog den meste ulogik fjernet. Er det rigtigt opfattet, at der ville være en positiv stemning for det?

Så vil jeg lige sige til sidst – jeg kan se, at den røde lampe lyser – at SF's udmelding overrasker mig en del. Men jeg håber, at SF får mulighed for selv at svare ved en senere lejlighed.

(Kort bemærkning).

Poul Brix (V):

Fru Elisabeth Arnold var inde på, hvad drivkraften kan være, når en forsker går i krig med store projekter, og jeg er selvfølgelig helt enig i, at det først og fremmest er interessen for projektet. Men lad os vende det om.

Som sagt findes der ikke ret mange store, internationale hæderspriser, og når man ved, de er en mangelvare, og at der er mange rundt omkring på kloden, der i virkeligheden burde

hædres, kan man altså ikke fortænke medlemmerne af bestyrelserne for de priser i at sige: Det var måske en rimelig god idé at prioritere de forskere højest, som foruden at få tildelt hæderen også selv vil få råderet over hele prisen. Det ville bl.a. give mulighed for, at midlerne kan kanaliseres selektivt til øget forskning på netop de områder, hvor modtagerne synes, at de falder i god jord, fordi der er et lovende afkast rent forskningsmæssigt.

Man skal selvfølgelig ikke skyde forskerne i skoene, at de udelukkende forsker for en hæderspris' skyld. Men man kan ikke bebrejde dem, der sidder og skal fordele midlerne, at de vil skele lidt til, hvor fondsmidlerne går hen.

(Kort bemærkning).

Anna-Marie Hansen (S):

Jeg sidder næsten og bliver rørt til tårer, når jeg hører hr. Niels J. Langkilde fortælle om de stakels forskeres indsats, hvor meget fritid de bruger, og hvordan de investerer i forskningsudstyr osv.

Må jeg minde om, at det er lysten, der driver værket – eller sagt i et mere teoretisk sprog: Det er motivationsfaktorerne, der tæller, og ikke vedligeholdelsesfaktorerne. Skatten er absolut en vedligeholdelsesfaktor, og jeg er enig med fru Elisabeth Arnold i, at de store forskere ikke vil nå de store resultater, hvis de kun ser på den del af problemstillingen.

Jeg er enig i, at det er den internationale hæder og de muligheder, den giver, der tæller. Men når hr. Niels J. Langkilde bliver ved med at se på ulighederne og henviser til, at de er snævert forbundet med de internationale forskningspriser, mener jeg, det er vigtigt at spørge: Jamen hvad er det for ligheder og uligheder, hr. Niels J. Langkilde taler om?

Jeg ser meget mere på en bredere lighed og på risikoen for ulighed, for hvorfor skal alle disse aktiviteter favoriseres frem for andre områder, hvor der gøres en stor indsats? Hvorfor skal forskere have skattefritagelse, når andre grupper som f.eks. sygeplejersker, hjemmehjælpere og politibetjente uanset deres store indsats, deres tidsforbrug og deres investeringer på det menneskelige og det arbejdsmæssige plan ikke kan få skattelettelser? Det vil jeg gerne spørge hr. Niels J. Langkilde om.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Først vil jeg sige til hr. Niels J. Langkilde, at hans fortolkning af min korte bemærkning for lidt siden er helt gal. Hvis hr. Niels J. Langkilde kom med et forslag om at rette op på de undtagelser, der har været indtil nu, dvs. at føre Nobelprisen og Nordisk Råds to priser, som hidtil har været ubeskattede, ind under de generelle regler, ville jeg synes, det var logisk og sammenhængende. Men man kan ikke slutte den anden vej rundt.

Så vil jeg sige, at jeg er noget overrasket over hr. Poul Brix' indlæg. Det var dog en utrolig nedgøring af de højt kvalificerede folk, der sidder og bedømmer deres forskerkolleger ude omkring i det internationale samfund. Mener hr. Brix virkelig helt alvorligt, at man sidder og tager økonomiske hensyn, når man uddeler priserne? Tror hr. Brix virkelig, at man siger: Denne forsker har godt nok præsteret noget fint, men eftersom han ikke får ret meget ud af prisen selv, får han ikke den hæder, der følger med. Vi giver den til en, der står længere nede på listen, for han får mere ud af pengene. Mener hr. Brix virkelig, at det er sådan, man sidder og sjakrer i de bedømmelseskomiteer, som arbejder helt oppe på verdensplan, hvor det er guldmedaljer, det drejer sig om? Mener hr. Brix virkelig, det er sådan, man bærer sig ad de steder?

(Kort bemærkning).

Niels J. Langkilde (KF):

Fru Anna-Marie Hansen stillede spørgsmålet: Hvorfor er det dog ikke sygeplejerskerne eller en anden gruppe, der skal have skattelempelser, for de gør da også et pænt og ordentligt stykke arbejde? Ingen tvivl om det – 99,9 pct. af sygeplejerskerne, vejrmændene og skolelærerne osv. osv. gør et pænt og ordentligt stykke arbejde, et rigtig godt stykke arbejde. Men det, der er karakteristisk for deres og for mange andres arbejde, er, at det er reguleret og ordnet som følge af en overenskomst.

Men det, der karakteriserer en forsker, der får Nobelprisen, er jo et helt ekstraordinært arbejde, hvor kun promiller af promiller af Jordens befolkning kan leve op til de krav, der stilles; det er noget helt ekstraordinært. Elefantordenen kunne selvfølgelig godt blive uddelt til hvem som helst – det princip kunne man godt have – men Elefantordenen bliver altså tildelt efter nogle helt specielle og anderledes kriterier, og

de store priser er også karakteriseret ved, at de uddeles efter helt specielle kriterier, så jeg har ikke problemer med, at der er den forskel, og at man belønner på anden vis.

Det andet element skulle være, at det ikke er noget, der betyder noget. Jämen jeg har prøvet at skildre et par gange, at der er noget, der hedder forbilleder. Vi har alle sammen nogle forbilleder, som vi ser op til, nogle idealer, hvor vi siger: De gør det fremragende, og vi kunne godt tænke os at gøre ligeså!

Vores samfund har i øjeblikket en række forbilledtyper: Den professionelle fodboldspiller – og han fylder nok meget mere, end han har gjort nogen sinde tidligere – de, der arbejder inden for underholdningsindustrien, fylder meget mere, end de nogen sinde før har gjort, og de bliver belønnet på alle ledder og kanter. Men hvis vores samfund skal køre videre, er der også brug for forbilleder som Niels Bohr eller Einstein. Og hvad med de unge mennesker, der står over for et valg: Skal vi gøre det ene eller det andet? Det er ikke alle unge mennesker, der siger: Jeg vil præcis det dér! Lysten driver værket på den og den led, så derfor er det vigtigt, at der også er andre forbilleder end lige netop underholdningsindustriens.

(Kort bemærkning).

Poul Brix (V):

Fru Elisabeth Arnold er åbenbart ikke klar over, hvor mange virkelig hæderværdige forskere der findes på globalt plan, og hvor få store hæderspriser der findes. Hvis hun gjorde det regnestykke op, ville det ikke være et spørgsmål om at lave en prioriteret liste og sige: Nu kommer den og den længere ned på listen! Nej, der er mange, der er ligeværdige.

Man skal heller ikke glemme, at der er steder i udlandet, hvor forskningen er 100 pct. afhængig af, at den får tilført midler direkte fra fonde, og så kan man ikke bebrejde nogen noget. Man ville være dybt naiv, hvis man ikke ville indrømme, at de ikke lavede den kalkulation og sagde: Hvis der er nogle, der er ligeværdige, lader vi prisen gå til ham, der har mulighed for at råde frit over alle midlerne, eventuelt til yderligere forskning på det sted, hvor han er ansat.

Skatteministeren (Carsten Koch):

Hr. Niels J. Langkilde spurgte mig, om jeg kunne give et tilsagn om, at vi i fællesskab kunne finde ud af noget mere detaljeret i den nye samling. Det tror jeg næppe: Problemstillingen er

godt gennemtænkt, og den er præget af noget, vi slet ikke har været inde på i dag.

Efter min opfattelse glemmer forslagsstillerne fuldstændig det vigtige princip om neutralitet i beskattningen. Det er et vigtigt princip, at man sørger for, at skattesystemet er så neutralt som muligt i forhold til de aktiviteter, der foregår i samfundet, og hvis man begynder at bruge skattesystemet til at begunstige visse aktiviteter og visse personer og straffe andre, kommer man ud på et uhyre kompliceret skråplan, som ender i et virvar af regler og en uoverskuelig adfærdsmæssig styring. Man åbner ikke bare op for en enkelt pris, man giver et yderligere skub til det princip, at nu skal vi give den og den gruppe særlige lempelser efter Folketingets eller en skatteministers forgodtbefindende.

Det er ikke ret lang tid siden, vi diskuterede politiets hundeførere, som også skulle have skattemæssige begunstigelser med næsten den samme begrundelse som den, hr. Langkilde fremførte for, at forskere skal have særlige skattemæssige begunstigelser. Begrundelsen er selvfølgelig hver gang, at disse mennesker – hvad enten det er forskere eller hundeførere – udfører en god og nyttig og samfundsnyttig indsats. Det hersker der heller ingen tvivl om, det er vi enige om. Præmisserne er vi fuldstændig enige om, men konklusionen er vi ikke enige om. Skal konklusionen være den, at fordi det kan konstateres, at en bestemt gruppe udfører en samfundsnyttig indsats, skal den have en særlig skattemæssig ordning? Det er et skråplan efter min opfattelse.

Hvis man skal begunstige eller belønne visse grupper, skal det foregå på den måde, der er naturlig, nemlig gennem en lønforhøjelse eller en særlig pris. Og det får de jo også: Lønmodtagerne får en lønforhøjelse, mens forskerne får en pris. Pointen er, at man betaler skat af hele sin indkomst, hvad enten det er en pris eller en almindelig løn, og det synes jeg er det rigtige.

Og oven i købet har vi faktisk – hvad man heller ikke har været ret meget inde på under debatten – en særlig lempelig beskattning af sådanne priser. Det er ikke udtryk for, at skattesystemet vil give en særlig begunstigelse her, men fordi disse store priser uddeles på et sådant tidspunkt af året, at de kan bidrage til at forstærke progressionen. Derfor medregner man kun 85 pct. af den del af beløbet, der overstiger 10.000 kr., men det er altså for at mildne progressionen ved udbetalingen og ikke ud fra et ønske om at give en skattemæssig begunstigelse.

Jeg synes, vi skal fastholde neutraliteten i skattesystemet og som politikere være enige om at sige, at hvis den og den gruppe opfører sig særlig pænt, vil vi honorere det ved at uddele priser eller give lønforhøjelser. På den måde får vi skattesystemet gjort neutralt.

Jeg synes ikke, det er fair eller rimeligt at begynde at argumentere med, at jeg ikke synes som skatteminister, at den og den forsker laver et godt arbejde, fordi jeg ikke vil lave en særlig skattemæssig ordning for den pågældende person. Det synes jeg er en dum argumentationsform, som ikke rigtig holder. Jeg fastholder, at jeg har stor respekt for de forskere, der modtager disse priser, men jeg har også stor respekt for neutraliteten i skattesystemet. Jeg synes godt, de to principper kan forenes, og det fungerer såmænd udmærket med den eksisterende lovgivning, så jeg kan ikke støtte hr. Langkildes ideer om at lave lovgivningen om.

(Kort bemærkning).

Niels J. Langkilde (KF):

Neutralitet i beskattningen lyder jo smukt, men jeg synes nu, at skatteministeren bevæger sig længere og længere væk fra sagen og argumenterer dårligere og dårligere.

Jeg tror ikke, jeg kan få overbevist ministeren, men hvis vi lige prøver at bevæge os ind på et område, jeg sidder og arbejder lidt med, nemlig miljøområdet, bestiller ministeren og resten af regeringen ikke andet end at lave adfærdregulerende beskattningssystemer. Det er jo selve ideen med de grønne afgifter og de grønne skatter.

Sådan er det også masser af andre steder, og derfor kan man ikke afvise dette forslag med at henvise til neutralitet i beskattningen. Der findes overhovedet ikke neutralitet i vores skattesystem nu. Det kan være et fint ideal at stille op og sige, at man ikke kan gå længere ad den vej, man går, men så forventer jeg også, at skatteministeren glemmer alt om grønne skatter og afgifter, for argumentationen hænger altså slet ikke sammen længere.

Men jeg kan forstå, at hverken i denne udgave eller i en modereret udgave kan forslaget samle flertal her i Tinget, og det må jeg selvfølgelig tage til efterretning.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden**Første næstformand (Ivar Hansen):**

Der er ikke mere på dagsordenen.

Der er foretaget ændringer i følgende udvalg:

Udenrigsudvalget (25/5 96):

Udtræder: Bent Hindrup Andersen (EL)

Ny stedf.: Keld Albrechtsen (EL)

Det Politisk-Økonomiske Udvalg (28/5 96):

Udtræder: Kirsten Jacobsen (FP)

Nyt medl.: Kim Behnke (FP)

Udtræder: Pia Larsen (V)

Nyt medl.: Christian Mejdahl (V)

Udtræder: Pia Kjærsgaard (DF)

Ny stedf.: Kristian Thulesen Dahl (DF)

Uddannelsesudvalget (28/5 96):

Udtræder: Hanne Severinsen (V)

Nyt medl.: Tom Behnke (FP)

Udtræder: Henning Urup (V)

Ny stedf.: Jan Kørpe Christensen (FP)

Udtræder: Tom Behnke (FP)

Nyt medl.: Henning Urup (V)

Udtræder: Kristian Thulesen Dahl (DF)

Nyt medl.: Poul Nødgaard (DF)

Folketingets næste møde afholdes i morgen, torsdag den 30. maj 1996, kl. 10.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den dagsorden, der er opslået i salen.

Mødet hævet kl. 15.21
